

betreffende uitspraken van de Tariefcommissie argumenten te vinden, die haar standpunt, in bepaalde gevallen althans, rechtvaardigden.

In een 13 tal uitspraken op één dag gedaan, heeft de Tariefcommissie onlangs o.i. afgerekend met het standpunt van den fiseus. Uit die uitspraken blijkt duidelijk, dat de Tariefcommissie niets wil weten van een z.g. economische interpretatie van de Omzetbelastingwet als daarmede bedoeld is de in de wet gebezigde civielrechtelijke begrippen te interpreteren op een wijze, die afwijkt van de in civilibus gebruikelijke opvatting dier begrippen. Verworpen wordt dus het standpunt, dat de vraag of al of niet omzetbelasting geheven kan worden bevestigend of ontkennend beantwoord moet worden, naar gelang de aangebrachte goederen vatbaar zijn om als zoodanig te worden ingevoerd of als roerend goed te worden geleverd. Ook wil de Tariefcommissie niets weten van een splitsing van een aannemingcontract in een overeenkomst tot levering van de roerende goederen en een overeenkomst om die goederen aan, op of in een onroerend goed aan te brengen, zelfs al zouden de bewoordingen van het contract aanleiding geven om die splitsing te maken.

Slechts als uit de gesloten overeenkomst blijkt, dat het de bedoeling van partijen geweest is, dat de aan te brengen roerende goederen voor het aanbrengen aan het onroerend goed in eigendom aan den aanbestedder overgaan, mag worden aangenomen, dat de desbetreffende goederen als roerende goederen worden geleverd, zoodat dan belasting verschuldigd is.

Het beding, dat de op een werk aangebrachte roerende goederen, na goedkeuring in den eigendom van den aanbestedder overgaan (dus nog in roerenden staat) vindt men in alle aannemingcontracten, die afgesloten worden op basis van de z.g. Algemeene Voorschriften door den Minister van Waterstaat vastgesteld. Dat beding wordt gemaakt om den aanbestedder jegens den aannemer eenige meerdere zekerheid te geven.

Aangezien deze zekerheid ook op andere wijze te verkrijgen is, ligt het in de rede, dat de desbetreffende aannemingcontracten, ter besparing van Omzetbelasting, op dit punt zullen worden herzien. Interessant zal het zijn t.z.t. na te gaan of ook de Minister van Waterstaat in opgemelde rechtspraak aanleiding zal vinden de z.g. Algemeene Voorschriften op dit punt te herzien.

De belangstellende lezer zij verwezen naar een uitvoerige bespreking van opgemelde 13 uitspraken in het Weekblad voor Directe Belastingen etc. door schrijver dezes.

Mr. Dr. E. TEKENBROEK

LASTIGE GEVALLEN

De bedoeling van deze rubriek is gelegenheid te bieden lastige gevallen, die zich in de praktijk van den accountant voordoen of kunnen voordoen, — lastig, omdat er een onoplosbare tegenstrijdigheid tusschen theorie en praktijk schijnt te bestaan — hier ter sprake te brengen, resp. ter oplossing aan den lezer voor te leggen. De Redactie doet een voortdurend beroep op allen, die op zulke „gevallen” stuiten, om ze te formuleren en bij den secretaris in te zenden.

BOEKBESPREKING

Weest Waakzaam, door N. L. Reuvecamp.

De heer *Reuvecamp*, die reeds vroeger als publicist op het gebied van gemeente-financiën bekendheid verwierf, heeft zijn ervaringen als verificateur der gemeente-financiën te boek gesteld en deze onder den titel „Weest Waakzaam” bij N. Samson N.V. te Alphen a/d Rijn het licht doen zien. Ik heb het keurig uitgegeven werkje met aandacht gelezen, en..... ik ben niet voldaan. Natuurlijk blijkt een man aan het woord van rijke praktische ervaring, maar zij die van controleeren en de grondslagen daarvan een diepere studie hebben gemaakt missen de aaneengesloten keten van maatregelen, die alleen maakt, dat een controle betrouwbaar en af is. In de Algemeene Wenken bijv. beperkt de schrijver zich tot een opsomming van 22 raadgevingen, waarvan de meeste toch werkelijk niet meer voor onzen tijd zijn. In 1900 waren zulke raadgevingen misschien nog wel nuttig, maar in 1936 verwacht men toch andere grondregels en grondslagen.

Ook als de techniek van Kascontrole en Kasopneming beschreven wordt, blijven de opmerkingen in het gewone kader van routine werk, en zelfs zal menige geroutineerde accountant een vraagteeken bij verschillende uitspraken willen zetten. De voorschriften geven herhaaldelijk onvoldoende houvast, bijv. in 43 „Vraag, zoo noodig, aan de bank zelve opgaf van het saldo op den dag van opneming”, of 48 „De controleur kan (ik zou zeggen „moet”) zoo nu en dan bij een uitbetaling van loonen tegenwoordig zijn”....., of in 49..... en „let in het bijzonder op de overuren”. Wat zeggen nu zulke voorschriften? En lees eens No. 57 betreffende de controle op rentezegels: Men kan zus, men kan zoo, maar een eenvoudige sluitende controle, die toch heuseh op rentezegels mogelijk is, wordt niet gegeven.

Onder het hoofdstuk „Magazijn” vond ik herhaaldelijk aanleiding tot soortgelijke opmerkingen. Wat zegt nu een voorschrift als No. 65 aan den lezer: „Houd het oog op de prijzen, waarvoor magazijn goederen worden uitgevoerd”. Er zijn in dit hoofdstuk ook veel aanwijzingen, die met de controle niets te maken hebben, maar die de inrichting der administratie betreffen, en, het moet mij van het hart, ook die voorschriften zijn niet steeds nauwkeurig en goed verzorgd, bijv. No. 64: „Bij de magazijn administratie wordt de magazijn rekening ontfast voor afgegeven goederen, en worden de onderdeelen of werken, waarvoor de goederen zijn gebruikt, belast voor de waarde daarvan”.

Zooals het daar staat heeft de schrijver het wel niet bedoeld; het is toch al te huiselijk. En dan eindigt die alinea „controleer — in elk geval van tijd tot tijd — of deze verantwoording juist is”. Een pracht advies, maar op welke wijze zal degene die dit advies leest, het moeten uitvoeren?

Ik moet mij beperken, want er volgen nog hoofdstukken over Debiteuren en Crediteuren, Gemeente-Ontvanger, Bedrijven Algemeen en verschillende bedrijven afzonderlijk. Ook Maatschappelijk Hulpbetoon en Gesubsidieerde Vereenigingen worden besproken van het standpunt van den controleur, terwijl in een hoofdstuk „Diversen” onderwerpen als Leges, Markt-gelden, Havengelden en Vermakelijkheden zijn ondergebracht.

In al die hoofdstukken stuitte ik telkens weer op het onvoldoend scherpe van de voorschriften, hoewel de goede bedoeling ook herhaaldelijk kan worden geapprecieerd. Zonder die voorschriften nu weer geheel te citeeren wijs ik nog op de paragrafen 246 en 247 over Vermakelijkheden. Wat moet de controleur in verband met zijn toezicht op deze ontvangsten doen? Ook hier weer wordt aangegeven dat eenige dingen „kunnen” ge-

daan worden, maar ik zie daarin meer voorschriften van interne controle. Dit is trouwens een algemeene opmerking, die ik niet achterwege kan laten. Op vele plaatsen blijkt niet of de schrijver voorschriften voor de beampten en ambtenaren geeft, of dat hij zijn raadgevingen tot den verificateur richt.

Al met al een gemakkelijk leesbaar boekje, maar lezer Weest waakzaam.

G. P. J. H.

UNIVERSITEIT VAN AMSTERDAM

TENTAMEN INRICHTINGSLEER

Donderdag 12 Maart 1936, 9—12 uur

Vraagstuk I

a. De N.V. Chocoladefabriek Y te Z exploiteert een fabriek van cacao en chocolade. De gang van het productieproces is in groote trekken als volgt:

1. uit cacao's worden, nadat deze zijn gebrand, door persen een kleiner of grooter deel van het waardevolle vet (de cacao-boter) onttrokken. Een deel van de bij dit persen ontstane cacao-koecken wordt zonder verdere bewerking aan derden verkocht. Een ander deel dezer cacao-koecken wordt gebroken en gemalen en het aldus ontstane product als cacao-poeder aan de markt gebracht; de te bedingen prijs is afhankelijk van de noteering van cacao's en van het percentage der cacao-boter, dat in de poeder is achtergebleven. De rest van de cacao-koecken wordt verwerkt tot chocolade (zie sub 3).
2. de sub 1 bedoelde cacao-boter wordt grootendeels aan andere industrieën verkocht en is voor het overige grondstof bij de bereiding van chocolade.
3. chocolade wordt bereid uit de sub 1 bedoelde cacao-koecken onder toevoeging van suiker alsmede van cacao-boter, vanille en/of melk, al naar gelang van het product, dat verkregen moet worden.
4. bonbons worden gefabriceerd uit chocolade, vermengd met andere stoffen of uit een omhulsel van chocolade met vulling van andere stoffen.

Chocolade wordt gefabriceerd in ± 25 soorten en in verschillende vormen als tabletten, reepen en flikken in den handel gebracht. Het aantal soorten bonbons is ± 75 en de fabrieksleiding is er voortdurend op bedacht door samenstelling van andere smaak-combinaties met nieuwe soorten bij de winkeliers en grossiers te komen.

De voor de cacao-fabriek benodigde kracht wordt geleverd door een stoommachine; de daarvoor noodige stoom wordt opgewekt in een centraal ketelhuis, dat een gedeelte van zijn stoomproductie afstaat aan de chocoladefabriek voor verwarming van kookpannen, vormmachines enz.

Gevraagd wordt:

een geteekend schema van de door U gewenschte administratie van het productie-proces van den aanvang der bewerking af tot aan de aflevering aan het magazijn van gereed product.

b. In de administratie zijn tot dusverre gevoerd twee fabricatierekeningen, i.w. een voor de zgn. cacao-fabriek en een voor de chocoladefabriek, waarvan het schema luidt als volgt:

Fabricatierekening Cacaofabriek

Verwerkte cacao's	Verkoop cacao-koecken
t/inkoopprijs	" cacao-poeder
directe loonen	" cacao-boter
verpakkingsmateriaal	n/chocoladefabriek:
saldo	cacao-koecken) tegen gemiddel-
	cacao-boter) den verkoopprijs
	v/d maand

Fabricatierekening Chocoladefabriek

van cacao-fabriek:	verkoop chocolade
cacao-koecken) tegen gemiddel-	" bonbons
cacao-boter) den verkoopprijs	
v/d maand	
andere grondstoffen	
directe loonen	
verpakkingsmateriaal	
saldo	

het schema van de verlies- en winstrekening is als volgt:

Algemeene onkosten	saldo fabricatierekening cacao-
afschrijvingen	fabriek
saldo	saldo fabricatierekening choco-
	ladefabriek

Gevraagd wordt:

in groote lijnen een kritiek te geven op deze wijze van verantwoording, voorzover die kritiek niet reeds in Uwe beantwoording van voorgaande vraag is vervat.

Donderdag 12 Maart 1936, 2—5 uur

Vraagstuk II

Een grossier, die zijn inkoop zowel in het binnenland als in het buitenland doet, doch uitsluitend in het binnenland verkoopt, handelt in een groot aantal artikelen.

Hij onderscheidt deze artikelen naar hun soort in twintig groepen. Voor de bepaling van den verkoopprijs stelt hij voor elk artikel een calculatie op van onderstaanden vorm.

Inkoop	f
bij: Commissie voor inkoopagenten a %	"
bij: Vracht en rechten b %	f
bij: Stockrisico 5 %	"
bij: Winstopslag c %	f
	"
Verkoop	f

De percentages a en b worden per artikel afzonderlijk bepaald.

Het percentage stockrisico bedraagt voor alle artikelen 5; het percentage winstopslag is voor de artikelen, tot eenzelfde groep behoorende, gelijk, doch het verschilt tusschen de groepen onderling.

Op de volgens bovenstaande calculatie bepaalde verkoopprijzen worden aan verschillende afnemers kortingen toegekend, deels berustende op hun omzetten, deels op andere gronden. De laatstbedoelde kortingen zijn niet voor alle artikelen gelijk: het komt regelmatig voor dat den afnemer op eenzelfde factuur op verschillende posten een verschillende korting wordt toegekend. De omzetkorting wordt eerst aan het einde van het jaar bepaald en berekend over den totalen omzet indien deze een bepaald bedrag te boven gaat.

De grossier zou zijn administratie zoodanig wenschen te zien ingericht dat hij op korten termijn, bij voorkeur dagelijks, een overzicht ontvangt van beginvoorraad — inkoop — verkoop — eindvoorraad van elke groep, in vergelijking met het voorafgaande jaar, terwijl hij het zou toejuichen indien hem zonder kosten een maandelijksch winstoverzicht voorgelegd zou kunnen worden.

Het aantal inkooprekeningen bedraagt gemiddeld 25 per dag, het aantal verkooprekeningen gemiddeld 75. Er zijn inkoop- zowel als verkoopfacturen met een of twee doch ook verscheidene met 100 posten. De posten van één factuur hebben betrekking op verschillende der hiervoren vermelde 20 groepen.

Gevraagd wordt aan te geven of, en zoo ja op welke wijze, U aan de wenschen van den grossier kunt tegemoet komen.